

ΠΡΟΔΟΤΗΣ

...και με αποδείξεις πλέον

ο Παπανδρέου.

...Τον "κάρφωσε" ο Στρος Καν.

Η εγκληματολογία είναι μια επιστήμη, στην οποία "βασιλεύει" η λογική ...Η απλή και τετράγωνη λογική. Τα πάντα λοιπόν σ' αυτήν τη χρήσιμη επιστήμη βασίζονται στη λογική. "Καρδιά" και αντικείμενο μελέτης αυτής της επιστήμης είναι ένα τρίπτυχο, του οποίου τα μέλη συνδέονται με τον πιο απόλυτο τρόπο με βάση αυτήν τη λογική. Ποιο είναι αυτό το τρίπτυχο; Θύτης, Θύμα και Κίνητρο. Αν έχεις στα χέρια σου τα δύο από αυτά, τότε μπορείς να έχεις με μαθηματική ακρίβεια και το τρίτο. Αν γνωρίζεις το Θύμα και τον Θύτη, μπορείς να βρεις το Κίνητρο. Αν γνωρίζεις το Θύμα και το Κίνητρο, μπορείς να βρεις τον Θύτη. Αν τέλος γνωρίζεις ένα ισχυρό κίνητρο, για έναν δυνάμει Θύτη, μπορείς να προστατεύσεις προκαταβολικά ένα δυνάμει Θύμα.

Τι σχέση έχουν αυτά με την περίπτωση μας; Η σχέση μεταξύ του Παπανδρέου και της Ελλάδας είναι μια σχέση, η οποία μπορεί ν' αποδειχθεί μοιραία. Η Ελλάδα είναι Θύμα και αναζητούμε το κατά πόσο ο Παπανδρέου ήταν πρωταγωνιστής σ' αυτήν την θυματοποίησή της και άρα το πόσο Θύτης είναι. Άρα τι αναζητούμε; Το κέρδος του, το οποίο μπορεί να δημιουργήσει Κίνητρο γι' αυτόν ...Το Κίνητρό του. Μέχρι τώρα δεν είχαμε Κίνητρο. Ο Γιώργος κατέστρεφε τη χώρα, αλλά γιατί το έκανε; Ο Παπανδρέου "προστατευόταν" από το αφηρημένο της λειτουργίας της πολιτικής. Λίγο η "αύρα" της προσωπικής του βλακείας, λίγο το "νέφος", λόγω της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, τίποτε δεν φαινόταν καθαρά. Όλοι υπέθεταν ότι ο ρόλος του Παπανδρέου δεν είναι "καθαρός", αλλά κανένας δεν μπορούσε να είναι σίγουρος. Ακόμα και οι πιο καχύποπτοι δεν μπορούσαν να καταλάβουν αν ο Βλακογιώργος ήταν προδότης ή απλά βλάκας. Κανένας δεν μπορούσε να καταλάβει αν ήταν αυτό το οποίο φαίνεται ή κάτι άλλο που δεν φαίνεται.

Όμως, αυτό το "νέφος" πλέον δεν υπάρχει. Δεν τον προστατεύει, γιατί εξαφανίστηκε. Το Κίνητρο του μικροκέφαλου Γιώργου μάς το αποκάλυψε ο καθ' ύλην αρμόδιος ...Ο μόνος ο οποίος

θα μπορούσε να το αποκαλύψει, εφόσον αυτός, λόγω θέσεως, μπορούσε να το γνωρίζει ...Ο Ντομινίκ Στρος Καν ...Ο Εβραίος ομοεθνής του Εβραίου Γιώργου. Τι μας αποκάλυψε; Ότι ο Παπανδρέου τον είχε πλησιάσει από τον Δεκέμβριο του 2009, γνωστοποιώντας του ότι "ενδιαφέρεται" για την "επέμβαση" του ΔΝΤ στην Ελλάδα.

Ενδιαφερόταν από τότε για μια "επέμβαση", που στην ουσία "σκότωσε" την Ελλάδα και άρα δημιούργησε το Θύμα. Άρα ο αναγνώστης αρχίζει και καταλαβαίνει τον λόγο που μπαίνουμε στα "χωράφια" της εγκληματολογίας. Αν, δηλαδή, έχουμε ένα Κίνητρο και ταυτόχρονα γνωρίζουμε το Θύμα, μπορούμε να βρούμε τον Θύτη. Αν γνωρίζουμε το Θύμα και έχουμε έναν ύποπτο, μπορούμε, μέσω του Κινήτρου, να καταλάβουμε αν είναι θύτης ή αθώος. Μπορούμε, δηλαδή, ν' αποδώσουμε αυτήν την ιδιότητα σε κάποιον, ο οποίος έχει δυνατότητες Θύτη, αλλά μέχρι τώρα δεν τον γνωρίζουμε ως τέτοιο.

Θα ξεκινήσουμε λοιπόν από τα βασικά ...Τα βασικά, τα οποία γνωρίζει ο κάθε Έλληνας, αλλά για τυπικούς λόγους θα πρέπει να περιγράψουμε. Είναι η Ελλάδα Θύμα, εξαιτίας του ΔΝΤ; Βεβαίως και είναι Θύμα. Είναι Θύμα, γιατί στην ουσία βρίσκεται υπό την κατοχή ξένων δυνάμεων. Δυνάμεων, οι οποίες μπορεί να μην εισέβαλαν στη χώρα με τανκ, αλλά εισέβαλαν με τοκογλυφικά δάνεια. Δυνάμεων, οι οποίες περιόρισαν τα κυριαρχικά της δικαιώματα. Δυνάμεις, οι οποίες "ξεγύμνωσαν" την άμυνά της από κάθε είδους ασυλία. Δυνάμεις, οι οποίες στέλνουν τους υπαλλήλους τους στην Ελλάδα και αυτοί φέρονται σαν "υπερκυβέρνηση", η οποία αποφασίζει και διατάζει ερήμην της νόμιμης κυβέρνησης και των θεσμικών οργάνων της ελληνικής δημοκρατίας. Αυτό το ΔΝΤ είναι ο "θάνατος" της σύγχρονης ελεύθερης Ελλάδας. Ο "θάνατος", ο οποίος μετατρέπει αυτόματα την Ελλάδα σε Θύμα. Ένας "θάνατος" με το όνομα "ΔΝΤ", που, μέχρι τη "φαεινή" ιδέα του Παπανδρέου, δεν υπήρχε καν ως όρος στην ελληνική καθημερινότητα.

...Το ΔΝΤ, το οποίο είχε "ματώσει" την Αργεντινή και αφορούσε κυρίως "Μπανανιές" αυτού του Πλανήτη ...Το ΔΝΤ, το οποίο σήμερα κάνει όχι μόνον στην Ελλάδα αλλά και στην Ιρλανδία αυτό, το οποίο έκανε πάντα εις βάρος των θυμάτων του. Διαλύει τις οικονομίες τους, λεηλατεί τους πόρους τους, ξεπουλάει το κεφάλαιό τους και προκαλεί κοινωνικές κρίσεις σε βαθμό καταστροφικό. Άρα, Θύμα έχουμε. Αναμφισβήτητα έχουμε Θύμα. Τι αναζητούμε; Την ιδιότητα του Γιώργου. Την ιδιότητα αυτού, ο οποίος μας οδήγησε στο ΔΝΤ. Την ιδιότητα αυτού, ο οποίος δεν αποκαλύπτεται απ' ευθείας, γιατί δεν έχουμε τα απαραίτητα στοιχεία. Άρα; Άρα καταφεύγουμε στη "σιδερένια" λογική της εγκληματολογίας. Θα πρέπει να βρούμε το Κίνητρο. Το Κίνητρο, το οποίο καθιστά τον Γιώργο εγκληματία και όχι απλά ύποπτο.

Γιατί μας έδωσε το Κίνητρό του ο Στρος Καν; Γιατί αποκαλύπτει ένα "έγκλημα". Αποκαλύπτει ένα προμελετημένο έγκλημα, εφόσον ο Γιώργος "ήθελε" να γίνει αυτό, το οποίο σήμερα αναγνωρίζουμε όλοι μας ως "θάνατο". Έχει όλα τα επιφανειακά στοιχεία, που έχουν τα εγκλήματα. Ο ύποπτος έλεγε ψέματα στο θύμα του —και βέβαια στο περιβάλλον του— για τις προθέσεις του. Την ώρα που δόθηκαν μοίραζε λεφτά, συζητούσε κρυφά με τους τοκογλύφους. Όταν τον ρωτούσαν για το ΔΝΤ, το απέρριπτε μετά βδελυγμίας ως επιλογή. Όμως, όλα αυτά είναι ενδείξεις εγκλήματος. Ενδείξεις, οι οποίες τον καθιστούν σίγουρα ύποπτο. Αποδείξεις όμως υπάρχουν, που να τον καθιστούν εγκληματία; Πώς αποδεικνύεται ότι πραγματικά υπήρχε έγκλημα;

Θα πάρουμε τα πράγματα και πάλι με τη σειρά. Αν ο Παπανδρέου ενδιαφερόταν για την επέμβαση του "θανατηφόρου" ΔΝΤ στην Ελλάδα, τότε τα πράγματα ήταν άκρως επικίνδυνα για την πατρίδα μας. Γιατί; Γιατί ο Παπανδρέου ήταν Πρωθυπουργός της χώρας. Άρα; Δεν ήταν ένας απλός πολίτης, που απλά, λόγω άποψης, "ήθελε" την επέμβαση του ΔΝΤ. Ήταν ο Πρωθυπουργός, ο οποίος το "θέλω" του μπορούσε να το μετατρέψει σε πράξη. Ήταν ο Πρωθυπουργός, ο οποίος μπορούσε να προκαλέσει την επέμβαση του ΔΝΤ. Είχε την εξουσία να

"μεθοδεύσει" τα πράγματα προς την κατεύθυνση που επιθυμούσε. Προς την κατεύθυνση που εξυπηρετούσε την προσωπική του πολιτική επιλογή.

Το αφήνουμε αυτό στην "άκρη", ώστε να το ξαναβρούμε στη συνέχεια. Αντικειμενικά —και με βάση τους όρους της οικονομίας και όχι της πολιτικής— τι ήταν αυτό, το οποίο μας οδήγησε στο σφαγείο του ΔΝΤ; Η ΚΡΙΣΗ ΔΑΝΕΙΣΜΟΥ. Η Ελλάδα κατέφυγε στο ΔΝΤ, γιατί δεν μπορούσε να δανειστεί με τους όρους που ίσχυαν για τους ομοιοπαθείς της. Δεν μπορούσε να δανειστεί, γιατί τα spreads της είχαν εκτοξευτεί στον "ουρανό". Τι οδήγησε όμως σ' αυτήν την κρίση δανεισμού; ...Κρίση, την οποία δεν είχαν κάποιοι άλλοι ...όχι πολύ "καλύτεροί" μας; Εκεί μας οδήγησε η "αποκάλυψη" του ελλείμματος, που έγινε από την "αφέλεια" της Τράπεζας της Ελλάδας σε συνδυασμό με το "λάθος" της ίδιας τράπεζας, που με την αλλαγή του T3 σε T10 οδήγησε σε κερδοσκοπία και συνεπώς σε "εξευτελισμό" των ελληνικών ομολόγων.

Αν αυτά τα δύο τα συνδυάσουμε, τι έχουμε; Έχουμε ένα Κίνητρο και έναν ύποπτο. Από πού προκύπτει αυτό; Προκύπτει από το γεγονός ότι ο Πρωθυπουργός είχε μια "άποψη" για το πού θα πρέπει να "πάει" η χώρα σε μια στιγμή που αυτή δεν "πήγαινε" μόνη της προς τα εκεί. Είχε την άποψη ότι η Ελλάδα πρέπει να "μπει" στο ΔΝΤ σε μια στιγμή που ούτε το ΔΝΤ το επιθυμούσε ούτε η Ε.Ε. το επέτρεπε. Είχε τη θέληση να την "οδηγήσει" ο ίδιος εκεί, εφόσον από μόνη της δεν "πήγαινε". Κίνητρο λοιπόν υπάρχει, εφόσον αυτός, ως Πρωθυπουργός, μπορούσε να την "οδηγήσει" σε μια κατάσταση που το ΔΝΤ θα επιθυμούσε και η Ε.Ε. θα έπαυε να έχει λόγους να το απαγορεύσει.

Ταυτόχρονα με το Κίνητρο υπάρχει και ύποπτος. Ταυτόχρονα με το Κίνητρο εκείνου που θεωρητικά "θέλει", υπάρχει και υποψία απέναντι σ' αυτόν που πρακτικά "μπορεί" να το κάνει. Ο Παπανδρέου δεν είναι μόνον ο Πρωθυπουργός της Ελλάδας, που "θέλει" να "οδηγήσει" την Ελλάδα εκεί όπου επιλέγει, αλλά ταυτόχρονα είναι κι αυτός που βαστά το "τιμόνι", που μπορεί να το κάνει αυτό. Ο Πρωθυπουργός είναι ο άμεσα "επιβλέπων" όλων των "οργάνων" του ελληνικού κράτους και άρα και της Τράπεζας της Ελλάδας. Είχε την εξουσία να ελέγξει τη "συμπεριφορά" της. Είχε την εξουσία να "πάει" την Ελλάδα ακόμα κι εκεί όπου αυτή δεν πήγαινε μόνη της ...και άρα στον "θάνατο" του ΔΝΤ.

Τι πρέπει να κάνουμε, για να το επιβεβαιώσουμε αυτό; Να παρακολουθήσουμε το χρονικό ενός προμελετημένου εγκλήματος. Τον ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ του 2009 ο Παπανδρέου αναζητά την επέμβαση του ΔΝΤ στην Ελλάδα. Αυτό όμως δεν γίνεται υπό εκείνες τις συνθήκες. Δεν μπορεί το ΔΝΤ να επέμβει σε μια ευρωπαϊκή χώρα και μάλιστα σε μια χώρα, η οποία ανήκει στη ζώνη του Ευρώ. Το εξηγεί ο Στρος Καν στον Παπανδρέου και του το αποκλείουν οι Ευρωπαίοι ως επιλογή. Μία πιθανότητα μόνον υπάρχει, για να μπει το ΔΝΤ σε μια τέτοια χώρα ...Η απειλή χρεοκοπίας. Άρα; Άρα, τι πρέπει να κάνει κάποιος με εξουσία, που θέλει να βάλει τη χώρα στο ΔΝΤ; Μεθοδεύει τη χρεοκοποπία.

Πώς γίνεται αυτό; Πότε χρεοκοπεί ένας πολίτης ή ένα κράτος; Όταν για τον οποιονδήποτε λόγο δεν μπορεί να χρηματοδοτήσει τις πάγιες ανάγκες του. Χρεοκοπεί μια χώρα, όταν αντιμετωπίζει αδυναμία δανεισμού για την εξυπηρέτηση των αναγκών της ...Αν δεν κατορθώσει για τον οποιονδήποτε λόγο να δανειστεί, θ' αναγκαστεί να μπει στην "εντατική" του ειδικού δανεισμού, που ξεφεύγει από τη λογική της αγοράς και μπαίνει στη λογική της κηδεμονίας.

Όμως, εκείνη τη εποχή, που γίνεται από τον Παπανδρέου η "κρούση" στον Στρος Καν, πρόβλημα τέτοιο δεν υπάρχει. Τα ελληνικά spreads είναι φυσιολογικά και η Ελλάδα μπορούσε να δανειστεί για το σύνολο των ετήσιων αναγκών της. Δύο μήνες πριν από αυτήν την "κρούση" στον Στρος Καν και δύο μήνες μετά την "κρούση" αυτήν μπορούσε η Ελλάδα και άρα ο Παπανδρέου να δανειστεί με φυσιολογικούς όρους από την αγορά. Μπορούσε να δανειστεί, όπως έκανε η Ισπανία,

η Ιταλία, η Πορτογαλία ή το Βέλγιο ...Χώρες, ο οποίες ήταν και είναι σε εξίσου άσχημη οικονομική κατάσταση με την Ελλάδα. Μπορούσε να δανειστεί... και σήμερα η Ελλάδα να μην βρίσκεται υπό τη "μπότα" του ΔΝΤ ...Να βρίσκεται στο ίδιο "κοπάδι" με τους άλλους και όχι να είναι το μαύρο "πρόβατο", που βρίσκεται μόνο του στη "θύελλα" της κερδοσκοπίας ...Να ακολουθεί σήμερα οικειοθελώς και αυτοβούλως τα σκληρά δημοσιονομικά μέτρα, όπως κάνουν όλες οι ευρωπαϊκές χώρες, αλλά όχι υπό την απειλή του ΔΝΤ ...Να συνέχιζε ν' απολαμβάνει την ασυλία της σ' ό,τι αφορά τα περιουσιακά της δικαιώματα και όχι να τα έχει παραχωρήσει στους δανειστές της και στα αγγλικά δικαστήρια ...Να απολαμβάνει τα κυριαρχικά της δικαιώματα και όχι να βρίσκεται υπό ξένη κατοχή.

Όμως, ο πρωθυπουργός, ο οποίος αναζητούσε εν κρυπτώ την επέμβαση του ΔΝΤ, δεν δανείστηκε. Επί τέσσερις μήνες δεν δανειζόταν, ενώ φαινόταν προς τα πού πάει η κατάσταση. Στην πραγματικότητα δεν δανείστηκε, προκειμένου —όπως αποδεικνύεται από τα γεγονότα— να δρομολογήσει την προσωπική του άποψη, την οποία όλοι μας πλέον —και άρα εκ των υστέρων— αναγνωρίζουμε ως "θανατηφόρα". Δεν δανείστηκε, προκειμένου να προστατεύσει την Ελλάδα από την κερδοσκοπία, τοποθετώντας την "κάτω" από το "υπόστεγο" του σίγουρου δανεισμού και μαζί με όλους τους άλλους ευρωπαίους εταίρους. Δεν δανείστηκε τα ζωγόνα δάνεια και ταυτόχρονα ο κρατικός μηχανισμός, τον οποίον ελέγχει ο ίδιος, κάνουν τα "αυτοκτονικά" εκείνα λάθη, τα οποία στη συνέχεια οδηγούν στην αδυναμία δανεισμού και άρα στην κρίση χρέους, που απειλεί με χρεοκοπία και άρα εξυπηρετεί τα αρχικά σχέδια του Παπανδρέου.

Είναι πλέον προφανές ότι ο Παπανδρέου είχε εξ' αρχής αυτόν τον σκοπό. Γνώριζε την οικονομική κατάσταση της χώρας —το επιβεβαιώνει ο Διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας— και παρ' όλα αυτά "κλέβει" την εκλογική νίκη με το "...χρήματα υπάρχουν" και "...αυξήσεις θα δοθούν". Την ίδια ακόμα ημέρα της "κλεμμένης νίκης" η Τράπεζα της Ελλάδας βάζει ένα ολέθριο "αυτογκόλ", μετατρέποντας το T3 σε T10 και στην πραγματικότητα εξευτελίζει τα ελληνικά ομόλογα και άρα την αξία των "επενδύσεων" των δανειστών μας. Αυτή είναι μια "σύμπτωση", η οποία παραείναι πονηρή, για να είναι τυχαία. Γιατί; Γιατί με τη νίκη Παπανδρέου αφήνονται κάποιοι να κερδίσουν από αυτήν τη "σύμπτωση" και αφού έχουν κερδίσει εις βάρος των ελληνικών ομολόγων, μόνον τότε ο Διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας "αποκαλύπτει" το δημοσιονομικό έλλειμμα. Όλα πήγαιναν "καλά" για όσο διάστημα τα τρωκτικά της Τράπεζας της Ελλάδας έκλεβαν από τα ομόλογα. Μόλις ολοκληρώθηκε το βραχύχρονο πλιάτσικο των ομολόγων, ανακοινώθηκε το "έλλειμμα", το οποίο οδήγησε στην καταστροφή της εισόδου μας στο ΔΝΤ.

...Μια καταστροφή, η οποία δεν ήρθε αναπάντεχα και μυστηριωδώς ...Μια καταστροφή, η οποία ήταν προβλέψιμη και αντιληπτή σε όλους ...Ακόμα και στον ίδιο τον Παπανδρέου ...Στον Παπανδρέου, ο οποίος, αν δεν τη θεωρούσε και ο ίδιος καταστροφική, δεν θα την αρνούταν δημοσίως και τόσο επίμονα ως επιλογή ...Δεν θα επέμενε ως το τέλος ότι δεν θα καταφύγει στο ΔΝΤ ...Δεν θα επέμενε ότι δεν την επιθυμούσε και την ίδια στιγμή θα έκανε κρυφή "κρούση" στον Στρος Καν για την είσοδό μας σ' αυτήν. Μέχρι τέλους αρνούταν δημοσίως ότι θα καταφύγει στον μηχανισμό στήριξης του ΔΝΤ. Μέχρι τέλους αρνούταν αυτό, το οποίο ο Στρος Καν αποκαλύπτει σήμερα. Πάνω από τέσσερις μήνες αρνούταν την είσοδό μας στο ΔΝΤ και ενώ μπορούσε να δανειστεί χρήματα από τη διεθνή αγορά, δεν το έκανε επίμονα. Έτσι φτάσαμε στις 21 Απριλίου του 2010. Τότε άρχισαν οι διαπραγματεύσεις με το ΔΝΤ και στην ουσία η Ελλάδα "αυτοκτόνησε".

Τι ήταν αυτό; Πολιτικό λάθος; Πολιτικό λάθος έκανε ο Πρωθυπουργός; Ο Πρωθυπουργός της Ελλάδας —μαζί με όλο το οικονομικό του επιτελείο— έκανε αυτό, το οποίο δεν θα έκανε ένας τελειωμένος βλάκας; Αρκεί να σκεφτεί κάποιος το εξής απλό. Το πόσο εγκληματικό λάθος ήταν αυτό, το οποίο έκανε ο Παπανδρέου, μπορεί να γίνει αντιληπτό μόνον με ένα απλό παράδειγμα. Είναι σαν να γνωρίζει κάποιος ότι επίκειται απεργία των βενζινάδικων και ενώ βρίσκεται σε

βενζινάδικο και μπορεί να "φουλάρει", να φεύγει και ν' αναζητά βενζίνη μετά την εκδήλωση της απεργίας. Να μην έχει "φουλάρει" σε φυσιολογικές τιμές και μετά την εκδήλωση της απεργίας να έχει επιλογή μόνον τους "μαυραγορίτες".

Αυτό ακριβώς έκανε ο Παπανδρέου. Ενώ γνώριζε —αποδεδειγμένα, λόγω Προβόπουλου— την οικονομική κατάσταση της χώρας και άρα την "καταιγίδα" που έρχεται, δεν δανείστηκε όσα χρήματα χρειαζόταν η χώρα ...όταν μπορούσε να το κάνει και όταν βέβαια τα δάνεια ήταν φτηνά. Άφησε ο ίδιος την κατάσταση να εκτροχιαστεί και αναζήτησε τον δανεισμό όταν πλέον μπήκαν στο παιχνίδι οι τοκογλύφοι. Το ερώτημα, δηλαδή, που τίθεται, είναι το εξής απλό. Είναι κοινός βλάκας για τις αλυσίδες ή είναι "υπάλληλος" των τοκογλύφων; Είναι τόσο βλάκας όσο φαίνεται στη φάτσα του ή μήπως είναι προδότης;

Αυτό ήταν που δεν μπορούσαμε να το καταλάβουμε με τα έως τώρα στοιχεία. Από αυτήν την αδυναμία μας βγάζει ο Στρος Καν. Αυτός μάς "δίνει" τον Παπανδρέου. Αυτός στην πραγματικότητα τον "καρφώνει". Αυτός μας αποκαλύπτει το Κίνητρο του Παπανδρέου. Πράγματι υπάρχει Κίνητρο. Ο Παπανδρέου δεν ήθελε να "φουλάρει" από το "βενζινάδικο" —ενώ μπορούσε— και εξ' αρχής αναζητούσε τη "βενζίνη" του ΔΝΤ. Γιατί; Για δικούς του λόγους. Δεν έχει σημασία. Άρα, τι αναζητάμε τώρα; Αυτό το Κίνητρο —να "εξυπηρετήσει" την άποψή του περί ΔΝΤ— ήταν μόνον πολιτικό; Το Κίνητρο, που καλώς ή κακώς οδήγησε στη σημερινή καταστροφή, ήταν αποτέλεσμα κακής πολιτικής εκτίμησης ενός βλάκα ή το εσκεμμένο έγκλημα ενός προδότη; Πώς διακρίνουμε τη διαφορά μεταξύ λάθους και εγκλήματος; Πώς διακρίνουμε μια παρανομία, η οποία να μετατρέπεται το Κίνητρο σε έγκλημα προδοσίας και τον Πρωθυπουργό σε Προδότη; Η παρανομία βρίσκεται στο ενδεχόμενο αυτή η —εκ των υστέρων και άρα αποδεδειγμένα— ολέθρια πολιτική επιλογή να ήταν προσοδοφόρα για τον ίδιο τον Πρωθυπουργό.

Αναζητούμε αυτό, το οποίο αναζητούν πάντα στην εγκληματολογία. Το προσωπικό όφελος. Το υλικό όφελος, το οποίο κάνει χειροπιαστό το Κίνητρο. Το όφελος, το οποίο μετρίεται σε δολάρια, σε ευρώ ή σε χρυσό. Εδώ πλέον τίθεται θέμα Δικαιοσύνης. Η βλακεία είναι ανθρώπινο δικαίωμα και είναι δικαίωμα ακόμα και ενός Πρωθυπουργού να είναι βλάκας. Η παράνομη αμοιβή όμως αποκαλύπτει Προδοσία και η Προδοσία δεν είναι ανάμεσα στα ανθρώπινα δικαιώματα. Δουλειά της Δικαιοσύνης δεν είναι να κρίνει τους πολιτικούς για τις πολιτικές τους, ακόμα κι όταν εκ των υστέρων αποδεικνύεται ότι υπάρχουν αρνητικά αποτελέσματα από την άσκηση τους. Δουλειά όμως της Δικαιοσύνης είναι να κρίνει τους πολιτικούς για τις παρανομίες τους. Αν, για παράδειγμα, μια πολιτική, η οποία απέφερε άσχημες ζημιές στον λαό, έφερε προσωπικά κέρδη στους εμπνευστές της πολιτικούς, υπάρχει θέμα για τη δικαιοσύνη.

Με απλά λόγια δηλαδή: Τα "πήρε" ή δεν τα "πήρε" ο Παπανδρέου, για να μας βάλει στο ΔΝΤ; Καλά έκανε και ήθελε να μας βάλει σ' αυτό, εφόσον αυτή ήταν η πολιτική του άποψη. Ήθελε όμως να μπει η Ελλάδα στο ΔΝΤ επειδή ήταν μειωμένης αντίληψης ή επειδή τα "πήρε"; Αν δε τα "πήρε" και το έκανε για λόγους βλακείας, το Κίνητρο δεν αποκαλύπτει τίποτε. Το θέμα παραμένει στην αρχική του βάση, παραμένοντας καθαρά πολιτικό ζήτημα και δεν αφορά τη Δικαιοσύνη. Η καταστροφική ένταξή μας στο ΔΝΤ είναι προϊόν βλακείας και αφορά τους πολίτες, οι οποίοι έβαλαν έναν ηλίθιο να τους κυβερνά. Αν όμως τα "πήρε", υπάρχει έγκλημα και αφορά τη Δικαιοσύνη.

Γιατί αναζητούμε σ' αυτήν την πολιτική το οικονομικό όφελος; Γιατί η είσοδός μας στο ΔΝΤ δεν είναι μια απλή πολιτική. Δεν είναι μια πολιτική του τύπου: ...να δοθεί ή να μην δοθεί ένα οικογενειακό επίδομα. Δεν είναι μια πολιτική του τύπου: ...να νομιμοποιηθούν αυθαίρετα ή δικαιώματα πολυτέκνων σε τρίτεκνους. Η είσοδός μας στο ΔΝΤ στην πραγματικότητα είναι μια αλλαγή τύπου δανείου. Είναι μια μετατροπή ευνοϊκού δανείου σε δυσμενές. Τέτοιες αλλαγές προς το δυσμενέστερο ενδιαφέρουν τις τράπεζες και γι' αυτό τις χρηματοδοτούν. Χρηματοδοτούν όποιον τις κάνει, είτε είναι ιδιοκτήτης είτε διαχειριστής κεφαλαίων. Τις χρηματοδοτούν οι εμπορικές

τράπεζες και είναι βέβαιον ότι θα τις χρηματοδοτούν και οι τοκογλύφοι και άρα και οι δανειστές μας.

Κατάλαβε ο αναγνώστης τι λέμε; Η είσοδός μας στο ΔΝΤ δημιουργεί νόμιμη προμήθεια γι' αυτόν που θα την κάνει. Τεράστια νόμιμη προμήθεια, εφόσον το ποσό είναι τεράστιο. Το ελάχιστο να πάρει κάποιος —για τη μετατροπή 250 δις "χαλαρών" ομολογιακών δανείων σε "σκληρά" ενυπόθηκα—, αυτό θα είναι μερικά δις. Αν δεν τα πάρει, θα είναι κορόιδο, εφόσον προβλέπονται. Είναι κορόιδο ο Παπανδρέου; Μήπως γι' αυτό βιαζόταν να μας βάλει στο ΔΝΤ; Μήπως γι' αυτό αναζητούσε την πανάκριβη "βενζίνη" των μαυραγοριτών και δεν "φούλαρε" με τη φθηνή "βενζίνη" της αγοράς; Μήπως εξ' αρχής αναζητούσε το "μπαξίσι" των μαυραγοριτών; Μήπως γι' αυτό το πλούσιο "μπαξίσι" ήθελε να γίνει πάση θυσία —ακόμα και με ψέματα— Πρωθυπουργός; Μήπως "έβλεπε" μελλοντική κρίση δανεισμού και ήθελε να είναι αυτός, εκείνος ο οποίος θα έπαιρνε την προμήθεια από την αλλαγή των όρων δανεισμού; Μήπως "βοήθησε" μόνος του την επιβεβαίωση αυτού που "έβλεπε"; Μήπως, επειδή αργούσε λίγο η "πρόβλεψή" του, την επιτάχυνε με την εξουσία του;

Αυτό δεν δίνει μια λογική εξήγηση για τον λόγο για τον οποίον δεν δανειζόταν επί μήνες, φέρνοντας την ελληνική οικονομία στην "αγκαλιά" του ΔΝΤ; Μήπως γι' αυτό έπαιζε τα παιχνίδια του με την Τράπεζα της Ελλάδας και τους τοκοκλύφους; ...Να "φάει" γρήγορα η ελληνική οικονομία τα αποθέματά της, για να "πεινάσει" απότομα; Έκανε συνειδητά λάθη ως Πρωθυπουργός, γιατί έβλεπε προσωπικά οικονομικά κέρδη από τα λάθη αυτά; Έγινε δισεκατομμυριούχος ο Γιωργάκης με το ξεπούλημα της χώρας; Έγινε συνάδελφος του Μουμπάρακ, του Αλί και του Καντάφι; Θα δούμε τα παιδιά του και τα αδέρφια του στις μελλοντικές λίστες του Forbes; Μήπως γι' αυτόν τον στόχο τα έδωσε "όλα" στις εκλογές και τις "έκλεψε", λέγοντας ότι "...λεφτά υπάρχουν", την ίδια ώρα που έκανε μυστικές συζητήσεις με το ΔΝΤ; Πώς εξηγείται ότι την ίδια ώρα, που ακόμα μοίραζε επιδόματα αλληλεγγύης και αυξήσεις μισθών, συζητούσε και με τους τοκογλύφους;

Μετά τις δηλώσεις του Στρος Καν, έπρεπε η Δικαιοσύνη να "κινηθεί". Έπρεπε η Δικαιοσύνη να δει αν το Κίνητρο, που αποκάλυπτε ο Στρος Καν, είχε "μετάφραση" σε υλικό προσωπικό κέρδος για τον Παπανδρέου. Ως εκ τούτου έπρεπε ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου να καλέσει τον Παπανδρέου και να του ζητήσει —για λόγους προστασίας των εθνικών συμφερόντων και εφησυχασμού της κοινής γνώμης— να του παραδώσει όλους του τους τραπεζικούς λογαριασμούς ...Χωρίς καν να τεθεί θέμα δήθεν "ποινικοποίησης" της πολιτικής ζωής ...Για την τιμή της Δικαιοσύνης, την κοινωνική ειρήνη και στο όνομα των εθνικών συμφερόντων. Δεν χρειαζόταν καν να τον ρωτήσει για την πολιτική ουσία της επιλογής του ν' αναζητήσει τη "βοήθεια" του ΔΝΤ. Πρωθυπουργός είναι και μπορεί να έχει τις δικές του πολιτικές απόψεις. Ο λαός τον ψηφίζει και ο λαός τον κρίνει γι' αυτές τις επιλογές. Αυτά όλα είναι πολιτικά ζητήματα και δεν αποτελούν αρμοδιότητα της Δικαιοσύνης. Δεν χρειαζόταν καν να καλέσει τον Στρος Καν να επιβεβαιώσει τους ισχυρισμούς του.

Όλα αυτά ανήκουν στη σφαίρα των πολιτικών αναλύσεων. Τη Δικαιοσύνη όλα αυτά δεν την ενδιαφέρουν. Την ενδιαφέρει όμως, με "αφορμή" μια δημόσια δήλωση ενός ξένου αξιωματούχου, να ελέγξει έναν Έλληνα αξιωματούχο. Να ελέγξει τον αξιωματούχο, όπως προβλέπεται πάντα για τη "γυναίκα του Καίσαρα". Από έναν τέτοιο έλεγχο δεν εξαιρείται ο Πρωθυπουργός. Αν ήταν "καθαρός" ο Παπανδρέου, δεν θα είχε λόγο ν' αρνηθεί τον έλεγχο. Ίσα-ίσα που θα έτρεχε στη Δικαιοσύνη να το "επιβεβαιώσει". Έπρεπε λοιπόν να κληθεί και να παραδώσει όλους τους τραπεζικούς λογαριασμούς του στη δικαιοσύνη. Όλους τους λογαριασμούς, οι οποίοι ερευνώνται σ' αυτές τις υποθέσεις και άρα των συγγενών και των "παρένθετων" προσώπων ...Τους λογαριασμούς της "μανούλας", αλλά και του "συγγραφέα" Νικολάκη.

Την ίδια ώρα και ο ίδιος εισαγγελέας θα έπρεπε να διατάξει αυτήν τη φορά —εφόσον δεν υπήρχε ο "σκόπελος" των πολιτικών αρμοδιοτήτων και ασυλιών— τη διερεύνηση των ευθυνών της Τράπεζας της Ελλάδας στην κρίση δανεισμού. Να έκανε κλήτευση στον άχρηστο Διοικητή της — των 600.000 ευρώ ετησίως— να του εξηγήσει πώς και γιατί βρεθήκαμε σ' αυτήν τη δεινή οικονομική θέση. Να του εξηγήσει πώς βρεθήκαμε σε ΚΡΙΣΗ ΔΑΝΕΙΣΜΟΥ. Από εκεί και πέρα ο Εισαγγελέας να κάνει τη δουλειά του. Να γίνει μια διερεύνηση των ευθυνών Προβόπουλου για το "γκρέμισμα" των αξιών των ομολογιακών τίτλων του ελληνικού κράτους. Να εντοπίσει η δικαστική εξουσία όλους τους υπεύθυνους αυτού του εθνικού εγκλήματος. Να εντοπίσει όλους όσους θησαύριζαν από τον εξευτελισμό των ομολόγων εκείνες τις ύποπτες μέρες με αγορές του "αέρα". Να ανοίξει τους προσωπικούς τους τραπεζικούς λογαριασμούς και μαζί μ' αυτούς και τους "δρόμους" για τη φυλακή.

Αυτό θα γινόταν σε μια ευνομούμενη Πολιτεία, η οποία βρίσκεται υπό κίνδυνο. Μια Πολιτεία, η οποία είναι υποχρεωμένη να γνωρίζει την ποιότητα των πολιτικών που την κυβερνάνε και την αξιοπιστία των υπαλλήλων, οι οποίοι διαχειρίζονται τα οικονομικά της. Μια Πολιτεία, η οποία πρέπει να γνωρίζει πάντα αν "πίσω" από ένα ύποπτο πολιτικό Κίνητρο υπάρχει και οικονομικό Κίνητρο. Μια Πολιτεία, η οποία πρέπει να γνωρίζει αν το "λάθος" ενός πολιτικού ηγέτη είναι "τζάμπα" ή αν τυγχάνει χρηματοδότησης ξένων.

Ο Παπανδρέου ας γνωρίζει ότι δεν θα τον ευνοούν για πάντα τα πράγματα. Έπρεπε να είναι πιο προσεκτικός. Δεν θα ελέγχει για πάντα την εξουσία και ούτε η ελληνική δικαστική εξουσία θα είναι για πάντα τόσο διεφθαρμένη και τόσο "κοιμισμένη" όσο είναι σήμερα. Τα πράγματα αλλάζουν. Σε κάποια στιγμή οι διεφθαρμένοι "Ζαγοριανοί", που την διευθύνουν, θα τιμωρηθούν και στις θέσεις τους θα καθίσουν οι άριστοι και οι άξιοι. Η προδοσία, η διαφθορά, αλλά και το μαύρο χρήμα δεν "παραγράφονται" ποτέ. Είναι θέμα χρόνου ν' αλλάξουν τα δεδομένα. Το χρήμα αφήνει ανεξίτηλα ίχνη και μπορείς πάντα να το "ακολουθήσεις". Όπου και να πάει ο Παπανδρέου, όποια θέση και να του δώσουν τα αφεντικά του, θα κινδυνεύει. Θα κινδυνεύει, γιατί ο κόσμος έγινε μικρός. Πόσο μικρός; Ας ρωτήσει τον "σύντροφο" Μουμπάρακ, για να του πει. Αν αλλάξουν τα πράγματα —που είναι βέβαιον ότι θ' αλλάξουν— θα εκδοθεί εις βάρος του διεθνές ένταλμα σύλληψης και δεν θα έχει πού να κρυφτεί.

Ας μην ελπίζει στα "παχιά" λόγια των αφεντικών του. Αυτοί θα κάνουν ό,τι έκαναν πάντα. Θα τον χρησιμοποιήσουν για όσο διάστημα θα τους είναι χρήσιμος και μετά θα τον πετάξουν στα σκουπίδια σαν συμμένη λεμονοκόπουπα. Ας μην ελπίζει ο Bravo Giorgio για την ασφάλειά του ούτε στα διεθνή αξιώματα, τα οποία μπορεί να καταλάβει, ούτε στα μεγάλα χρηματικά ποσά, τα οποία μπορεί να συμπεριλάβει στην προσωπική του περιουσία. Ο κόσμος, όπως είπαμε, έχει γίνει πολύ μικρός και επικίνδυνος για τους εγκληματίες ...όποια κι αν είναι η "ασπίδα" τους. Καμία θέση και κανένας πλούτος δεν μπορεί να προστατεύσει πλέον κανέναν.

Ο Κούρτ Βαλτχάιμ ήταν Γενικός Γραμματέας του ΟΗΕ, όταν η αυστριακή δικαιοσύνη κινήθηκε εναντίον του και μέσα σε μια νύχτα τον "εξαφάνισε" ως διεθνή παράγοντα. Το ίδιο αφορά και τον πλούτο. Όσα και να έχει κερδίσει ο Giorgio από τη "σφαγή" της Ελλάδας, δεν συγκρίνονται με τα δεκάδες δισεκατομμύρια του Μουμπάρακ ή με τους τόνους χρυσού του Μπεν Αλή. Τίποτε όμως δεν κατάφεραν αυτοί οι δύο με τα χρήματα αυτά, γιατί ο κόσμος είναι "αφιλόξενος" για τους εγκληματίες. Κανένας δεν βρέθηκε να τους "φιλοξενήσει", γιατί πουθενά δεν μπορείς να ξεφύγεις πλέον από τον νόμο. Στην ενιαία Νέα Τάξη αρκεί πλέον ένα διεθνές ένταλμα σύλληψης και θα "τρέχεις" σαν τον μακαρίτη τον Πινοςέτ ή τον Κίσινγκερ. Αυτοί όμως "αποκλείστηκαν" στις πατρίδες τους, ενώ ο Γιωργάκης κινδυνεύει από την πατρίδα του.

Τι θα κάνει; Θα μιμηθεί τους Μουμπάρακ και τους Αλή, για να βρει "καταφύγιο"; Αυτοί ήταν τυχεροί, γιατί ήταν Άραβες και κατέφυγαν σε μια Σαουδική Αραβία, η οποία δεν σέβεται τον Διεθνή

Νόμο. Αυτός τι θα κάνει; Θα ζητήσει "ασφάλεια" στην Αραβία; Ασφάλεια ανάμεσα σε Άραβες ο Γιώργος ο Εβραίος; Δεν γίνονται αυτά τα πράγματα. Καθόλου δεν γίνονται. Τι άλλο του απομένει; Να ζητήσει "ασφάλεια" στο Ισραήλ; Γιατί να του δώσουν; Για να κάψει όλους τους Εβραίους του τοκογλυφικού κυκλώματος; Να αποδείξει το Ισραήλ με τη στάση του πως όλα τα κράτη πέφτουν θύματα της ίδιας εβραϊκής συμμορίας; ...Της συμμορίας του Μπενράνκε, του Τρισέ, του Άκερμαν, του Στρος Καν, του Γκρίνσπαν, του Μπάφετ, του Σόρος, του Μπλανκφείν και των άλλων "παιδιών"; Δεν γίνονται αυτά τα πράγματα. Δεν μπορεί να ταυτιστεί το Ισραήλ με έναν Εβραίο, που η "σωτηρία" του απειλεί την ασφάλεια όλων των άλλων.

Απλά θέλει λίγο χρόνο ο Γιώργος, για να το καταλάβει. Λογικό είναι αυτό, εφόσον η δυνατότητα αντίληψης δεν είναι δα και το πιο δυνατό του "σημείο". Θα τρέχει με το κολάν και όλοι θα θέλουν να τον "πηδήξουν". Θα τρέχει μαζί με τους Βαλιανάτους και τους Πεταλωτήδες για να σωθούν και όχι ...για να βρουν τη γυναίκα του Πεταλωτή ...όπως θα έλεγε και ο Χίος.

Τραϊανού Παναγιώτης

Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο Β'

ΥΓ.

Ο προδότης Πρωθυπουργός έχει ξεφύγει από κάθε έλεγχο αθλιότητας. Εν μέσω μιας τεράστιας οικονομικής και κοινωνικής κρίσης, την οποία προκάλεσε ο ίδιος και που μαστίζει αυτήν τη στιγμή την Ελλάδα, συνεχίζει και δημιουργεί προβλήματα εις βάρος της. Μιλάμε για κανονικό ανθέλληνα γενίτσαρο, που όμοιο του δεν βρίσκεις τους τελευταίους αιώνες. Τελευταίο επίτευγμά του ήταν η άνευ λόγου και αιτίας επίσκεψή του στη Θράκη, για να "υποσχεθεί" τους "Τούρκους" της Θράκης δικαιώματα εθνικής μειονότητας. Ο Πρωθυπουργός της Ελλάδας "αναγνώρισε" με την αθλιότητά του ως επίσημη γλώσσα του ελληνικού κράτους και την τουρκική. Αυτό, το οποίο δεν έκανε ποτέ κανένας Έλληνας Πρωθυπουργός και δεν διεκδίκησε ποτέ ούτε η ίδια η Άγκυρα, το έκανε ο "large" Παπανδρέου ...Το κουτορνίθι της Μαργαρίτας. Αυτό είναι πέρα για πέρα αντισυνταγματικό και εννοείται ότι μπορεί να προσβληθεί στα ανώτατα δικαστήρια.

Το μόνο καλό, που έκανε ο Πρωθυπουργός στη Θράκη, ήταν η αποκάλυψη της πραγματικότητας, η οποία μέχρι τώρα κρυβόταν πολύ καλά. Με τις Καλλικρατικές Περιφερειακές Εκλογές αποδείχθηκε ότι στη Θράκη τα πράγματα δεν είναι όπως τα παρουσιάζουν οι προδότες, οι ΜΚΟ και βέβαια το Προξενείο της Τουρκίας. "Μετρήθηκαν" οι "Τούρκοι" και δυστυχώς γι' αυτούς και τους προστάτες τους βρέθηκαν ελάχιστοι. Τίποτε δεν αντιπροσωπεύουν. Το ασαφές, το οποίο μέχρι τώρα τους επέτρεπε να οικειοποιούνται τη θρησκευτική μειονότητα στο σύνολό της, αυτήν τη στιγμή δεν υφίσταται. Στις τελευταίες περιφερειακές εκλογές διαχωρίστηκαν οι μουσουλμάνοι Έλληνες της "Συνθήκης της Λοζάννης" από τους μουσουλμάνους "Τούρκους" της "Συνθήκης του Παρά" τύπου Ντεντέ. Για άλλη μια φορά το δίκιο και η αλήθεια διέλυσαν τους φόβους της άγνοιας και των πρακτορικών μεθοδεύσεων. Ελάχιστοι είναι οι "Τούρκοι" και οι ελληνικές υποχωρήσεις απλά δεν έχουν "υποκείμενο" για να τις εκμεταλλευτεί.